

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
3.Bf.189/2018/17.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év január hó 2. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntettének kísérlete miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. év március hó 23. napján kelt 13.B.78/2016/33. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

A cselekményét testi sértés büntette kísérletének (Btk. 164. § (1) bek. és (8) bek. I. fordulata) minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) évre enyhíti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi. A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti és pártfogó felügyeletét rendeli el.

Magatartási szabályként előírja, hogy nyilvános helyen szeszes italt nem fogyaszthat.

Az I. r. vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét 250.066,- (kétszázötvenezer-hatvanhat) forintra mérsékli. Az állam terhére megállapított bűnügyi költség összege 33.575,- (harmincháromezer-ötszázhetvenöt) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 13.B.78/2016/33. számú 2018. március 23. napján kelt és kihirdetett ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének kísérletében. Ezért őt 5 (öt) év szabadságvesztés büntetésre, valamint 5 (öt) év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani, és megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Lakatos László II. r. vádlottal szemben az elsőfokú ítélet a kihirdetés napján jogerőre emelkedett. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az ügyben lefoglalt és bevételvezett üveg törmelékek és DNS maradvány és egyéb nyomok lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről. A vádlottak között a bűnügyi költség összegét elosztva, az I. r. vádlottat kötelezte 267.846 (kétszázhatvanhétezer-nyolcszáznegyvenhat) forint bűnügyi költség viselésére. Továbbá arról is rendelkezett, hogy 15.795 (tizenötezer-hétszázkilencvenöt) forint bűnügyi költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság határozata ellen az I. r. vádlottal szemben az ügyész súlyosításért jelentett be fellebbezést, míg a II. r. vádlott tekintetében azt tudomásul vette. Az I. r. vádlott szintén fellebbezést jelentett be, annak okát nem részletezve, míg a képviselőjében eljáró védője, csatlakozva

védencéhez, fellebbezést jelentett be a kiszabott büntetés enyhítéséért, és eltérő minősítés megállapításáért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Ítéltáblára 2018. július 17. napján érkezett BF.258/2018/3. számú átiratában az ügyész által a törvényszék 33. sorszámú ítélete ellen az I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta, míg az I. r. vádlott és védőjének az enyhébb minősítés érdekében és a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezéseit nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a megalapozatlansági hibák mindegyikétől, és alkalmas a felülbírálatra. A tényállásból okszerűen következik az I. r. vádlott bűnössége és a terhére megállapított bűncselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, és az irányadó bírói gyakorlatnak (III/2013.BJE jogegységi határozat). A használt eszköznek az emberi élet kioltására való alkalmasságára, a célzott, támadott testtájakra és a sérülések helyére a támadás erejéből és ismétlődő voltából, helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott elkövetéskor fennálló ölési szándékára. Ellenben a büntetést befolyásoló körülményeket hiányosan tárta fel, és nem a súlyuknak megfelelően értékelte a törvényszék, mert értékelés nélkül hagyta azt, hogy a II. r. vádlott sértettnek a bal fülcimpája lemetszésével esztétikai maradandó fogyatékoságot okozott. Tehát a kísérletet közelinek és befejezettnek tartva túlzott súlyt tanúsított a törvényszék a cselekmény kísérleti szakban maradásának is, így a súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatkára figyelemmel a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztést túlzottan enyhének találva nem alkalmas a büntetés céljának elérésére.

Az ítélet járulékos kérdésekben hozott döntéseit törvényesnek tartva indítványozta, hogy a bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét büntetést kiszabó részében változtassa meg, és a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést lényeges tartamban súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A 2019. január 02. napján megtartott másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlottnak a másodfokú eljárásban meghatalmazott védője írásban indokolt és benyújtott fellebbezését fenntartva, kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vonta mérlegelési körébe az 1. számú tanú vallomását, amelyet ha felhasznál, úgy a tényállást az I. r. vádlott vallomására alapíthatta volna. A testi sértés tényét védenccé elismeri, de a cselekmény helyes minősítése nem emberölés büntetettének kísérlete, hanem csak súlyos testi sértés büntetettének kísérlete. Indítványozta, hogy a bíróság a sértetti közrehatást a helyszínre visszatéréssel tanúsított provokatív magatartást, azt a körülményt is vegye figyelembe, hogy a II. r. vádlott kezdeményezte a tettlegességet, úgy, hogy a vádlott édesapját minden ok nélkül bántalmazta. Ha ezt jogos védelemként a bíróság nem is veszi figyelembe, ez olyan mértékű közrehatás, amely a jogos védelmet megközelíti, s így mindenképpen indokolt lényegesen enyhébb büntetés kiszabása. A kísérletre tekintettel a törvény lehetővé teszi akár a kétfokú enyhítést is, tekintve, hogy az emberölési minősítéshez képest a közeli kísérlet megállapítása minden alapot nélkülöz, hiszen nyolc napon belül gyógyuló sérülése keletkezett csak a II. r. vádlottnak. A közeli kísérlet minősítés emberölésnél akkor lenne helytálló, ha a halálos eredmény bekövetkezésével rövidesen számolni kellene, a szűrés életveszélyhez közeli állapotot idézett volna elő. Ha a vádlott eltalálta volna a nyaki verőeret, de az orvos megmenti, akkor lett volna a kísérlet közeli. Az emberölés kísérleti minősítés helybenhagyása esetén indítványozta megállapítani, hogy a másodfokú bíróság azt minősítse távoli kísérletnek, az esztétikai fogyatékoság olyan mértékben súlytalan az eset összes körülményeihez képest, hogy az további súlyosítást semmiképpen nem indokol. Időközben további időmúlás következett be, ami nem róható fel a vádlottnak. A vádlott megbánta a tettét, bocsánatot kért, ezt a sértett elfogadta, így próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

A nyilvános ülésen megjelent vádlott megváltozott személyi körülményeivel kapcsolatban nyilatkozott, majd felszólalásában elmondta, hogy a II. r. vádlottat az elsőfokú ítélet után is megkereste, azért, hogy a neki okozott sérüléssel járó nyolc nap betegállományt anyagiilag kompenzálja. Felajánlotta a II. r. vádlottnak, hogy erre a napra jutó kiesésért készpénzt fizet a részére, de a II. r. vádlott a feleségével együtt úgy nyilatkoztak, hogy ez nem szükséges. Kezet fogtak, azóta többször találkoztak, köszönő viszonyban vannak. A vádlott az utolsó szó jogán további nyilatkozatot nem tett.

Az ügyészi és védelmi fellebbezések nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. március 23. napján kelt 13.B.78/2016/33. számú ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt az I. r. vádlott tekintetében teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. A vádlott és a tanúk figyelmeztetése érdemben a törvényi előírásoknak megfelelt, a figyelmeztetések és az azzal kapcsolatos válaszok a jegyzőkönyvben rögzítésre kerültek.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, az elsőfokú eljárásban valamennyi személyt meghallgatta, aki a történetekről valamilyen tudomással bírt, továbbá a szakértői véleményekkel kapcsolatban az ügyben véleményt nyilvánító szakértőket is. A vádlottnak és a tanúknak az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásait a Be. 291. § (4) és (5) bekezdésével a Be. 291. § (1) bekezdésével összhangban indokolt mértékben a tárgyalás anyagává téve őket a szükséges mértékben meghallgatta. A szakértői vélemények a tárgyalás részét képezve szintén a bizonyítási eljárás során felhasználásra kerültek. A rendelkezésre álló vallomásokat az elsőfokú bíróság határozatában igen részletesen és elemzően mérlegelve, helyesen döntött akkor, amikor az I. r. vádlott védekezését nem fogadta el. Az ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék határozatában kifejtettekkel maradéktalanul egyetért, ezt nem kívánja emiatt megismételni. A tényállást támadó védelmi fellebbezést a másodfokú bíróság amiatt nem tartotta alkalmasnak a tényállás megváltoztatására, mert az elsőfokú bíróság iratszerűen, mérlegelve a rendelkezésre álló adatokat, logikailag helytálló érveléssel fejtette ki, hogy miért nem fogadható el az a védekezése a vádlottnak, hogy a sértetti sérülések az üvegcserepbe történő "belehempergésből" származnak. Ezért nem bír jelentőséggel az 1. számú tanú vallomása.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás az I. r. vádlott személyi körülményeivel kapcsolatosan szorult változtatásra, az I. r. vádlott nyilvános ülésen történt előadása alapján, továbbá a sérülésekkel kapcsolatosan szorult változtatásra, melyek megállapításánál az elsőfokú bíróság nem észlelte, hogy önmagának ellentmondó megfogalmazásokat tett. a II. r. vádlott sérüléseit az elsőfokú bíróság hol szúrtnak, hol metszetnek állapította meg a tényállásban, ezek között semmilyen különbséget nem észlelve, annak ellenére, hogy a nyomozás során bevont orvosszakértő az írásbeli véleményében, és a tárgyalási meghallgatási során is ezekkel kapcsolatosan határozott megállapításokat tett. Ennek a körülménynek a tényállásban foglalt cselekmény minősítésénél el nem mellőzhető jelentősége van, hiszen a megállapított sérülésekből, azok keletkezési mechanizmusából lehet következtetni a vádlotti szándéokra is. Nem mindegy az ölésre irányuló életet veszélyeztető cselekményeknél, hogy azok milyen elkövetési mechanizmus során keletkeznek, nem mellőzhető az elkövetési eszköz vizsgálata, a keletkezett sérülés a szerinti megkülönböztetése, hogy az metszetnek, szúrtnak, avagy vágottnak minősíthető. Szúrtnak akkor minősíthető egy sérülés, ha azt hegygyel bíró eszközzel okozzák, és ilyenkor az a testfelszínnel szőget bezárva vagy merőlegesen mozdul el a hegyével a felszín irányába. Szúrás esetében szúrt csatorna keletkezik. Vágott sérülést

élel bíró eszközzel lehet okozni, akként, hogy az eszköz szintén merőlegesen vagy szöget bezárva mozdul el a testfelszín irányába, úgy, hogy a felszínhez az él közelít. Szúrt sérülés okozására alkalmas eszköznek minősíthető a bírói gyakorlatban a hegygel végződő eszközök, pl. kések, vágott sérülés előidézésére alkalmasak, és rendszerint a bírói gyakorlatban előfordult eseteknél ilyen sérülést okoznak a balták, fejszék, okozhatnak. A metszett sérülés az előzőektől megkülönböztethetően szúrt csatornát nem okoz, élel bíró eszközzel lehet előidézni, akként, hogy az elkövető az élel bíró eszközt a testfelszínnel párhuzamosan mozdtítja el, és a sérülés nem szúrt csatornát okoz ilyenkor, hanem tipikusan a metszés lebenyes sérüléseket okoz. A metszésnél a sérülés általában felszínes, az eszköz élének olyan sajátossága van, hogy a vonalas seb szélén a sérülés a felszínhez közelít, kifutása van, ez ún. élhatás okozza. Az elsőfokú bíróság ítéletének harmadik oldal utolsó bekezdésében egy mondaton belül is ellentmondóan fogalmazott a következők szerint: az I. r. vádlott az édesapja feje fölött a jobb kezében tartott törött pohárral kis, közepes erővel a II. r. vádlott nyakának bal oldalára szúrt, ami által a II. r. vádlott bal fülcimpáját csaknem teljes mértékben lemetszette. Határozatának negyedik oldal első bekezdésében úgy fogalmaz, hogy ugyanezzel a törött pohárral, mint élel rendelkező tárggyal egy alkalommal megsúrta Lakatos László II. r. vádlott nyakának jobb oldalát is. Ezzel szemben a negyedik oldal negyedik bekezdésében valamennyi sérülést, amit a vádlott okozott, metszettnek állapít meg, melyek közül az egyik sérülés 22 mm mély metszett volt.

Mint ahogy az előbbieken a másodfokú bíróság részletezte, szúrt sérülést hegygel bíró eszközzel lehet okozni, amelyek közül a pohár önmagában nem zárható ki, ha a pohár olyan módon tört, hogy valamely szilánkos része hegyben végződik. Jelen esetben azonban az orvosszakértő ezt nem állapította meg, valamennyi sérülését a II. r. vádlottnak metszettnek minősítette (Nyom. irat. 68. sorszám alapján a), b), c) pont). Az orvosszakértő a szakértői véleményben c) pontban foglalt sérülést valóban 22 mm-es mély metszett sérülésnek nyilvánította, melyből lehetne következtetést vonni arra, hogy esetleg ezen sérülés nem metszett, hanem szúrt volt. Elkerülte azonban a figyelmét az elsőfokú bíróságnak, hogy ezzel kapcsolatosan 2. számú igazságügyi orvosszakértőt a bíróság a 2017. január 05. napján kelt tárgyalási jegyzőkönyv 27. oldalán meghallgatta. A 2. számú igazságügyi orvosszakértő kifejtette, hogy a 22 mm a hossza a sérülésnek, a mélységre utaló szó egy sebészi megjelölés, azt fejezi ki, hogy a sérülés nem felületes volt, hanem mély. A seb feltárássra nem került mélysége nem állapítható meg. A vádlotti bántalmazás következtében ezúttal is metszett sebzés alakult ki. Elkerülte továbbá az elsőfokú bíróság figyelmét az is, hogy a szakértői véleményben ugyan található megsúrta kifejezés, de azt a szakértő idézőjelbe tette, azért, mert nem a saját véleményét, hanem a sértetti előadást idézve foglalt állást abban a kérdésben, hogy a sérülés létrejöhetett olyan módon, ahogy ő azt előadta. A II. r. sértett laikus személy, ő nem tett különbséget aszerint, hogy a sérülését vágó, szúró, avagy metsző mozdulattal okozták. Az előadásából arra vonható következtetés, hogy azt a vádlott felé csapva, úgynevezett kaszáló mozdulatokkal hozta létre, s így keletkeztek.

Az elsőfokú bíróság továbbá az ítélet tényállásában rögzítette, hogy noha a keletkezett sérülések 8 napon belül gyógyultak, ezek alkalmasak voltak arra is, hogy akár 8 napon túl gyógyuló, avagy közvetlen életveszélyes állapotot előidéző sérülés keletkezzen, amely halálos kimenetellel is járhatott volna. Az előbbi tényállási megállapításból következik, hogy az elsőfokú bíróság a halálos eredmény lehetősége és a közvetlen életveszélyes állapot között különbséget látott, noha a bírói és orvos szakértői gyakorlat szerint.

A halál bekövetkeztének reális lehetőségéből önmagában még nem következik, hogy a vádlotti cselekmény ilyenkor mindenképpen emberölés kísérletének minősül, hanem ahhoz az ügyészség és a bíróság által is megjelölt jogegységi döntés alapján elemzően mérlegelve a tényállásban meg kell

állapítani azokat az alanyi és tárgyi körülményeket, amelyekből a vádlott élet kioltására vonatkozó ölési szándékára vonható következtetés. A tényállásban azonban az elsőfokú bíróság helyesen nem állapított meg ilyen körülményeket. A bizonyítás anyagában nem voltak olyan adatok, amelyek arra utaltak volna, hogy a vádlottat a szokványos kocsmai verekedési testi sértési szándékon kívül, bármiféle ölési indok motiválta volna. Az ítélet tényállása továbbá olyan megállapításokat is tartalmazott, melyeknek a jogi indokolásban van helye. Az ítélet 4. oldal 5. bekezdésében a bíróság megállapítja, hogy a támadott testtájékra a támadás eszközére, valamint a támadás körülményeire és kitartó módjára Az I. r. vádlott tudata átfogta a II. r. vádlott halála bekövetkezésének lehetőségét, azonban ennek ellenére a II. r. vádlott életének kioltásába belenyugodva cselekedett. A tényállásban az elsőfokú bíróságnak azt az adatokat kellett volna rögzítenie, amelyekből ez a következtetés levonható. A jogi indokolás tényállásba emelése az előbbi adatok hiányának pótlására nem alkalmas. Ugyanez vonatkozik egyébként a felül nem bíralt a II. r. vádlott cselekményével kapcsolatos elsőfokú ítéleti tényállásra is, amelyben a bíróság megállapítja, hogy az ő magatartása alkalmas volt az utcán tartózkodókban megbotránkozás, riadalom keltésére. Ezen megállapításnak is a jogi indokolásban van a helye. A történeti tényállásnak azokat a körülményeket kell tartalmaznia, amely ezen jogi indokolást alátámasztja, különösen akkor, amikor csupán 8 napon belül gyógyuló sérülései keletkeztek a II. r. vádlottnak.

Az előbbiekből részletezett hiányosságok az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részbeni megalapozatlanságát eredményezték, amely viszont bizonyítás felvétele nélkül az iratok tartalma alapján orvosolható volt a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontja alapján.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki, illetve helyesbíti:

Az I. r. vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően kőműves vállalkozó engedélyt szerzett, egyéni vállalkozó. Ebben a munkakörben havi nettó 150-200 ezer forint jövedelemre tesz szert. A fele családi ház vagyonán 6-7 millió forint devizahitel tartozás van. A nagyobbik fia 18 éves, érettségi előtt áll, főiskolára készül, míg a középső fia 16 éves, szagimnáziumba jár, a 13 éves kislánya pedig általános iskolás. A vádlott inzulin injekcióra szoruló cukorbeteg, napi négyszer kell az injekciót beadni és a szeszes ital fogyasztásától tartózkodnia kell. A felesége jelenleg betegápoló, idős gondozó munkakörben dolgozik. A havi keresete 110 ezer forint (Az I. r. vádlottnak a másodfokú nyilvános ülésen tett előadása).

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásából valamennyi olyan megfogalmazást, amely arra utal, hogy az I. r. vádlott a sértettet megszúrta, kirekeszti. Ezzel szemben azt állapítja meg, hogy a vádlott valamennyi sérülést a sértett feje, nyaka irányába hadonászó mozdulattal okozta, és ennek során keletkeztek az elsőfokú ítélet tényállásában megállapított metszett sérülések.

A metszett sérülések közül az I. r. vádlott a bal fülcimpa metszett sebzését közepes nagyságú erőbehatással okozta (a 2. számú orvosszakértőnek a Budapest Környéki Törvényszék B78/2016/14. számú tárgyalási jegyzőkönyv 30. oldalán utolsó bekezdésben tett előadása).

Kirekeszti a tényállásból a halálos kimenetel reális lehetőségére vonatkozó, valamint a véletlennek köszönhető következmény elmaradását megállapító megfogalmazásokat. Kirekeszti a tényállásból a az I. r. vádlott tudatával kapcsolatos megállapításokat is. A tényállást azzal egészíti ki, hogy nem az I. r. vádlotton múlt, hogy nem következett be közvetlenül életveszélyes sérülés. Kiegészíti a tényállást továbbá azzal is, hogy a vádlott az eltelt időben a II. r. vádlott sértettől bocsánatot kért, anyagi kárpótlását is felajánlotta. Az előbbiekből kiegészített és helyesbített tényállás már

hiánytalan, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól, így a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett, az I. r. vádlott bűnösségére, a cselekményét azonban tévesen minősítette a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző, és aszerint minősülő emberölés büntette kísérletének. Tévedett továbbá akkor is, amikor ítéletének 12. oldalán a 3. számú igazságügyi pszichológus szakértő szakértői véleményét elfogadva állapította meg egyebek között azt, hogy az I. r. vádlott nem szavahihető.

A pszichológus szakértő nem vállalhatja át a bíróság feladatát, nem foglalhat állást a vádlottak, tanúk szavahihetőségével kapcsolatban, csak az erre vonatkozó személyiség jegyeket részletezheti szakvéleményében. A nyomozás során előterjesztett elmeorvos szakértői véleményben való közreműködőként a pszichológiai szakértői vizsgálat anyagát képező körülményeket és tényeket megállapíthatja, az "igazmondás" mérlegelése viszont nem szakértői feladat, hanem a bíróság feladata. Ezen bírói feladatot egyébként az elsőfokú bíróság kifogástalanul teljesítette. Határozatából, annak indoklásából a szakértőnek a 2017. január 05. napján kelt tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt véleményét kellett kirekeszteni amiatt, hogy a szakértő, már nem először, kompetenciáján messzemenően túlterjeszkedve bírói feladatot vállalt el. A tárgyalási meghallgatására semmilyen szükség nem volt, ezek a nyilatkozatai a tárgyalási jegyzőkönyvben szükségtelenül kerültek beszerzésre, e körben a bíróság szükségtelenül folytatott le eljárást, így a szakértői jelenléti díj viselésére kötelező ítéleti rendelkezés nem bizonyult megalapozottnak. A 31/2008 (XII.31) IRM rendelet 20. § (4) bekezdése kifejezetten tiltja a pszichológus szakértőnek, hogy szavahihetőséget véleményezzen. Az indoklásból kirekesztendő volt továbbá az elsőfokú ítélet 18. oldal utolsó mondata is, amelyben bíróság a vádlotti szavahihetőség mérlegelése során jelentőséget tulajdonít annak a körülménynek, hogy az I. r. vádlott a törvényben írt jogával élve a poligráfus vizsgálatot megtagadta.

A vádlott és védője cselekmény minősítésével kapcsolatos fellebbezése és a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezések is megalapozottnak bizonyultak. Értelemszerűen az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése alaptalan.

Az irányadó tényállás szerint a vádlottnak az ölési cselekményre indító oka nem volt, őt testi sértésre irányuló szándék vezette akkor, amikor a kihívását, provokációját elfogadó a II. r. vádlottat a törött pohár darabbal bántalmazta. Az orvosszakértői véleményt elfogadva helyesen vont következtetést arra az elsőfokú bíróság, hogy a bántalmazás során annak irányából, erejéből és az elkövetési eszközökből, a bántalmazás ismétléséből a vádlottnak számolnia kellett azzal a lehetőséggel, hogy akár közvetlenül életveszélyes sérülést is okozhat. Ennek ellenére ezen eredményhez közömbösen viszonyult a vádlott. A halálos sérülés nem volt elkerülhetetlen, volt oka bizakodni abban, hogy ez nem következik be, a kis, közepes erővel hadonászva leadott metszések során, amelyek csak. Még 8 napon túl gyógyuló sérülés sem keletkezett, a sérülések csak 8 napon belül gyógyultak. Mint ahogy arra már a másodfokú bíróság korábban is utalt, a halál bekövetkezésének reális lehetősége csak az életveszély indoklására alkalmas, az emberölés megállapításához olyan alanyi és tárgyi tényezők szükségeltetnek, amelyeket helyesen az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában nem állapított meg. Téves minősítése az életveszély jogi fogalmának nem megfelelő értelmezésén alapult. A másodfokú bíróság ezért az I. r. vádlott cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette, Btk. 16. § szerinti kísérletének minősítette. A törvény e bűncselekményre 2-8 évig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé. A cselekmény lényegesen enyhébb minősítése szükségszerűen vonta maga után, hogy az ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés nem megalapozott, a védelmi fellebbezések az enyhítésre irányulóan indokoltak. További enyhítőként

értékelte a másodfokú bíróság a büntetés kiszabása során a vádlott javára, hogy a verekedésre történő kihívást követően az első tettegességet nem ő alkalmazta, hanem a II. r. vádlott, aki az I. r. vádlott lényegesen gyengébb fizikumú, a verekedést megakadályozni igyekvő édesapját ütötte meg először. A vádlott javára a jogos védelmi helyzet nem volt értékelhető, mivel a verekedésre történő kihívással, illetve a visszatérését követően a II. r. vádlott kihívását elfogadva ugrott fel és indult felé verekedni. A tettegesség során mindketten a jogtalanság talajára kerültek, nem hivatkozhatnak arra, hogy a másik támadását védték ki. A kölcsönösség folytán a jogos védelmi helyzet megállapítása egyikük tekintetében sem foghat helyt. Enyhítőként értékelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy időközben a vádlott a sértettel a kapcsolatát rendezte, megbánását fejezte ki, továbbá súlyos állapot betegségben, cukorbetegségben szenved, és nagyobb nyomattal azt is, hogy nehéz anyagi helyzetben lévőként kell gondoskodnia szerény jövedelmükből három kiskorú gyermek neveléséről. Mindezekre figyelemmel a büntetési célok elérésére a rendelkező részben írt tartamú, a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztést is alkalmasnak tartotta, amelynek a végrehajtását a személyi körülményeire figyelemmel a Btk. 85. § (1) bekezdése és (2) bekezdése alapján hosszú tartamú próbaidőre felfüggesztette. Azért, hogy a próbaidő eredményesen teljen el, szükségesnek ítélte meg nevezett rendszeres felügyeletét, és magatartási szabályt is előírt, amely az alkohol fogyasztására vonatkozik. (Btk. 69. és 70. §). A vádlott a próbaidő alatt az előírt külön magatartási szabályt, valamint a hivatásos pártfogó által megjelölt szabályokat köteles betartani, ellenkező esetben a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére kerülhet sor. A vádlottal szemben megállapított bűnügyi költség összegét a bíróság 17.780 (tizenhétezer-hétszáznyolcvan) forinttal mérsékelte, mert 3. számú igazságügyi pszichológus szakértő jelenléti díjával szükségtelenül merült fel ez a költség a már korábbiakban indokoltak szerint. Az állam által viselendő bűnügyi költség összege ugyanezzel az összeggel növekedett. Ez az ítéleti rendelkezés a Be. 574. § (3) bekezdésén alapszik. A bűnjelekkel kapcsolatos ítéleti rendelkezések a vonatkozó eljárás jogi szabályoknak megfelelnek, így annak megváltoztatására nem volt ok.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 13.B.78/2016/33. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján - a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta, az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Budapest, 2019. év január hó 2. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
tanács elnöke

a **Dr. Katona Tibor s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.**
előadó bíró bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 13.B.78/2016/33. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.189/2018/17. számú ítéletében írt változtatásokkal 2019. év. január 02. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év január hó 2. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő

